

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 4/14
V Lucemburku dne 16. ledna 2014

Rozsudky ve věcech C-378/12 a C-400/12
Nnamdi Onuekwere v. Secretary of State for the Home Department
Secretary of State for the Home Department v. M. G.

Doba pobytu ve výkonu trestu odnětí svobody nemůže být zohledněna ani pro účely získání povolení k trvalému pobytu, ani k poskytnutí zvýšené ochrany před vyhoštěním

Období pobytu ve výkonu trestu odnětí svobody rovněž v zásadě přerušuje běh období požadovaných pro přiznání uvedených výhod

Směrnice o právu volného pohybu a pobytu¹ umožňuje občanům Unie, aby se bez dalších podmínek nebo formalit, s výjimkou požadavku být držitelem cestovního dokladu, po dobu maximálně tří měsíců pohybovali a pobývali na území členského státu jiného, než je členský stát, jehož jsou státními příslušníky. Pokud však vykonávají výdělečnou činnost nebo mají dostatečné prostředky k pokrytí svých potřeb a jsou účastníky zdravotního pojištění, kterým jsou kryta všechna rizika (například jako studenti nebo důchodci), mohou zůstat v daném jiném členském státě delší dobu. V takovém případě s nimi mohou v daném státě zůstat rovněž jejich rodinní příslušníci bez ohledu na to, zda jsou občany Unie, pokud jejich přítomnost nepředstavuje zátěž pro systém sociální pomoci hostitelského členského státu a pokud jsou plně kryti zdravotním pojištěním.

Právo trvalého pobytu v hostitelském členském státě mají občané Unie, kteří tam nepřetržitě legálně pobývají po dobu pěti let. Toto právo nepodléhá podmínkám pro pobyt v hostitelském členském státě po dobu delší než tři měsíce (výkon výdělečné činnosti, studium atd.). Rodinní příslušníci, kteří nejsou státními příslušníky členského státu a kteří s nimi nepřetržitě legálně pobývali po dobu pěti let v hostitelském členském státě, rovněž nabývají právo trvalého pobytu.

Hostitelský členský stát nesmí, s výjimkou závažných důvodů týkajících se veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti, vydat rozhodnutí o vyhoštění proti občanům Unie nebo jejich rodinným příslušníkům bez ohledu na jejich státní příslušnost, kteří mají právo trvalého pobytu na jeho území. Rozhodnutí o vyhoštění rovněž nesmí být, s výjimkou naléhavých důvodů veřejné bezpečnosti vymezených členským státě, vydáno proti občanu Unie, který měl posledních deset let pobyt v hostitelském členském státě.

Věc C-378/12

Nnamdi Onuekwere, nigerijský státní příslušník, získal sňatkem s irskou státní příslušnicí využívající práva volného pohybu a pobytu ve Spojeném království, povolení k pobytu v daném členském státě s platností na pět let. Během doby, kdy jako rodinný příslušník občanky Unie pobýval ve Spojeném království, byl N. Onuekwere britskými soudy za různé trestné činy opakovaně odsouzen k trestům odnětí svobody v celkové délce tří let a tří měsíců.

Nnamdi Onuekwere poté požádal o vydání průkazu o trvalém pobytu, přičemž zejména tvrdil, že jeho manželka nabyla právo trvalého pobytu, a proto i jemu musí být toto právo přiznáno. Kromě toho tvrdil, že celková délka doby jeho pobytu ve Spojeném království (včetně období strávených

¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (Úř. věst. L 158, s. 77; Zvl. vyd. 05/05, s. 46).

ve vězení) značně přesahuje dobu pěti let požadovanou pro nabytí uvedeného práva. Nadto zdůrazňuje, že i kdyby k tomu účelu nebyla zohledněna období strávená ve vězení, celková délka pobytu s výjimkou doby strávené ve vězení je delší než pět let.

Vzhledem k tomu, že jeho žádost o vydání průkazu o trvalém pobytu byla zamítnuta, podal N. Onuekwere žalobu k Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) v Londýně (Spojené království). Uvedený soud se táže Soudního dvora, zda mohou být období strávená ve výkonu trestu a období kratší než pět let, která předcházela uvěznění žadatele a následovala po něm, zohledněna pro účely získání povolení k trvalému pobytu.

Soudní dvůr v dnes vydaném rozsudku zaprvé připomíná, že státní příslušník třetí země, rodinný příslušník občana Unie využívajícího práva volného pohybu a pobytu, může pro účely získání práva k trvalému pobytu zohlednit pouze období, která strávil s uvedeným občanem. Z toho důvodu **nelze pro tyto účely započítat období, kdy s uvedeným občanem nepobýval z důvodu svého uvěznění v hostitelském členském státě.**

Soudní dvůr kromě toho konstatuje, že unijní zákonodárce podmínil nabytí práva trvalého pobytu integrací dotčené osoby v hostitelském členském státě. Takováto integrace se přitom zakládá nejen na územních a časových faktorech, ale i na kvalitativních faktorech, jež souvisejí se stupněm integrace v hostitelském členském státě. V tomto ohledu Soudní dvůr uvádí, že skutečnost, že vnitrostátní soud uložil nepodmíněný trest odnětí svobody, prokazuje, že dotyčná osoba nerespektovala společenské hodnoty hostitelského členského státu vyjádřené v jeho trestním právu. Bylo by tedy zjevně v rozporu s cílem, který směrnice zavedením tohoto práva pobytu sledovala, kdyby se pro účely nabytí práva trvalého pobytu zohledňovala doba strávená ve výkonu trestu odnětí svobody.

Konečně ze stejných důvodů Soudní dvůr rozhodl, že **období pobytu ve výkonu trestu odnětí svobody v hostitelském členském státě přerušují běh pětileté doby pobytu.** Proto nelze za účelem dosažení doby nejméně pěti let požadované k získání povolení k trvalému pobytu sečíst období, která předcházejí a následují období výkonu trestu odnětí svobody.

Věc C-400/12

Paní M. G. je portugalskou státní příslušnicí a od roku 1998 pobývá ve Spojeném království, kde v roce 2003 získala právo trvalého pobytu. V roce 2009 byla britskými soudy odsouzena za týrání jednoho ze svých dětí k trestu odnětí svobody v délce 21 měsíců. Navíc během jejího pobytu ve vězení britské orgány nařídily její vyhoštění z území Spojeného království z důvodů veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti.

Paní M. G. napadla rozhodnutí o vyhoštění před britskými soudy, přičemž zejména tvrdila, že pobývala ve Spojeném království více než deset let, a proto musí požívat nejvyšší úrovně ochrany, jakou unijní právo v záležitostech vyhoštění občanům Unie poskytuje. Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber), Londýn, který se věcí zabývá, se táže Soudního dvora, zda M. G. navzdory svému uvěznění může požívat této zvýšené ochrany před vyhoštěním.

Soudní dvůr v rozsudku konstatuje zaprvé, že na rozdíl od doby vyžadované pro nabytí trvalého pobytu, která začíná legálním pobytem dotyčné osoby v hostitelském členském státě, **doba deseti let vyžadovaná pro poskytnutí zvýšené ochrany proti vyhoštění musí být vypočítána nazpět ode dne, kdy bylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění této osoby.** Nadto Soudní dvůr uvádí, že tato doba pobytu musí být v zásadě nepřetržitá.

Zadruhé, pokud jde o vztah mezi integrací osoby do společnosti hostitelského členského státu a jejím uvězněním, Soudní dvůr rozhodl, že ze stejných důvodů, jaké byly uvedeny v rozsudku vydaném ve věci C-378/12, nelze zohlednit období pobytu ve výkonu trestu odnětí svobody pro účely výpočtu desetileté doby pobytu.

Závěrem Soudní dvůr konstatuje, že období pobytu ve výkonu trestu odnětí svobody v zásadě přerušují běh doby pobytu nezbytné pro získání zvýšené ochrany. Soudní dvůr však připomíná, že

k určení, do jaké míry brání přerušení běhu doby pobytu tomu, aby se na uvedenou osobu vztahovala zvýšená ochrana, je třeba posoudit celkově situaci dotčené osoby. Při tomto celkovém posouzení vyžadovaném pro určení, zda byly zpřetrhány vytvořené integrační vazby dotčené osoby na hostitelský členský stát, mohou vnitrostátní orgány zohlednit relevantní aspekty jejího uvěznění. V rámci tohoto celkového posouzení mohou vnitrostátní orgány zohlednit okolnost, že dotčená osoba, jako je M. G., pobývala v hostitelském členském státě před svým uvězněním po dobu deseti let.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

Úplné znění rozsudků ([C-378/12](#) a [C-400/12](#)) se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499